

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 122/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia v sťažnosti bližšie neurčených práv uznesením Okresného súdu Levice sp. zn. 4 Nt 40/2014 zo 16. júna 2014 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tos 98/2014 z 27. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia bližšie neurčených práv uznesením Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Nt 40/2014 zo 16. júna 2014 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 98/2014 z 27. augusta 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného sp. zn. 2 T 46/2011 z 18. apríla 2011 uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a vzhľadom na zbiehajúcu sa trestnú činnosť odôvodňujúcu uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona mu bol s použitím § 172 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h) a m), § 38 ods. 7, § 39 ods. 1 a § 41 ods. 2 uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a na výkon tohto trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Keďže pri ukladaní trestu sa v jeho prípade malo postupovať podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znením účinnom pred publikovaním nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 (ďalej aj „nálež ústavného súdu“) v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, sťažovateľ s poukazom na § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vzhľadom na uvedený nálež ústavného súdu a stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 (ďalej aj „stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu“) podal návrh na obnovu konania. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Nt 40/2014 zo 16. júna 2014 však sťažovateľov návrh na obnovu konania zamietol, avšak aj krajský súd sťažnosť proti tomuto uzneseniu okresného súdu uznesením sp. zn. 4 Tos 98/2014 z 27. augusta 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rovnako zamietol.

Sťažovateľ po opise postupu označených súdov vo veci jeho návrhu na povolenie obnovy konania uvádza, že označenými uzneseniami „došlo k porušeniu zákona,

resp. k nerešpektovaniu Nálezu Ústavného súdu SR, PL. ÚS 106/2011 ako aj Stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR č. Tpj 44/2013.

Okresný súd Levice... v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra... sa v podstate zhodli na tom, že Nález Ústavného súdu SR ako i Stanovisko NS SR nie sú dostatočné podmienky podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku, resp. aby na tomto základe bola povolená obnova konania a trest uložený rozsudkom Okr. Súdu Levice... je primeraný.

Som toho názoru, že podmienky pre povolenie obnovy konania boli a sú splnené samotným nálezom ÚS SR ako i Stanoviskom NS SR a zároveň mám za to, že či už okresný súd Levice alebo Kraj. súd Nitra sa nemali zaoberať výškou trestu v tom zmysle, že trest je primeraný, ale mali sa zaoberať tým, či sú, alebo nie sú splnené zákonné podmienky pre prijatie môjho návrhu na povolenie obnovy konania.“

V doplnení sťažnosti z 9. februára 2015 doručenom po výzve ústavného súdu zo 14. januára 2015 sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v jeho prípade boli „úplne kontraproduktívne“ použité ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona, poukazujúc na to, že „platnosť asperácie podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, ktorá bola ešte použitá a ktorá údajne neguje § 39, skončila a bola účinná len do 21. decembra 2012“. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby bolo rozhodovanie o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vrátené do štádia konania pred okresným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2.1 K dôvodom nevyhovenia žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

Podľa zaužívanej praxe (napr. I. ÚS 337/08, I. ÚS 311/2012) môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

Aj keď sťažovateľom deklarované osobné, majetkové a zárobkové pomery na účely ustanovenia právneho zástupcu v konaní by mohli ustanovenie právneho zástupcu odôvodňovať, ústavný súd dospel k záveru o zrejmej bezúspešnosti uplatňovania jeho práva na ochranu ústavnosti, keďže preskúmaním obsahu napadnutých uznesení a s prihliadnutím na doterajšiu judikatúru ústavného súdu vzťahujúcu sa na obdobné sťažnosti smerujúce proti rozhodnutiam všeobecných súdov o návrhoch na povolenie obnovy konania v prípadoch, v ktorých bola použitá tzv. asperačná zásada (napríklad IV. ÚS 97/2014, III. ÚS 265/2014, III. ÚS 352/2014 a iné) dospel ústavný súd sčasti k záveru o nedostatku právomoci na prerokovanie sťažnosti a sčasti k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti (k týmto záverom

pozri bližšie body 2.2.1 a 2.2.2 odôvodnenia tohto uznesenia). Vzhľadom na to, že jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom splnený nebol, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovelo, tak ako to vyplýva z bodu 1 výrokovej časti uznesenia.

2.2 K dôvodom odmietnutia sťažnosti

Skôr, ako ústavný súd podrobnejšie uvedie svoje úvahy, ktoré ho viedli k odmietnutiu sťažnosti, považuje za potrebné poukázať na nedostatky jej náležitostí, ktoré vyplývajú predovšetkým z absencie kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na obsah § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde, podľa ktorých musí byť z návrhu zrejmé, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Ústavný súd je pritom návrhom na začatie konania viazaný, okrem prípadov výslovne uvedených v zákone o ústavnom súde. Okrem

všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí návrh obsahovať aj označenie základného práva alebo slobody, ktoré sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušilo.

Ústavný súd konštatuje, že predložená sťažnosť aj napriek výzve ústavného súdu na jej doplnenie z 10. januára 2015 neobsahuje náležitosti vyžadované § 20 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože v ňom absentuje označenie základných práv a slobôd, ktoré mali byť uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu porušené a sťažnosť neobsahuje ani dostatočne určitý návrh, ako má vo veci ústavný súd rozhodnúť (t. j. petit sťažnosti), ktorý by mal byť základom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej.

Z dôvodu absencie právneho zastúpenia sťažovateľa a jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu však ústavný súd neprihliadal len na uvedené formálne nedostatky sťažnosti, ale zameral sa aj na preskúmanie jej dôvodov a celkového obsahu, ktoré spočívajú v nespokojnosti sťažovateľa s výsledkom konania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania pred označenými všeobecnými súdmi. V tejto súvislosti sa zaoberal aj otázkou, či výsledkom napadnutého konania nebolo zjavne zasiahnuté do základných práv a slobôd, pri ktorých by v súvislosti s obnovou trestného konania pred všeobecnými súdmi mohlo podľa doterajšej praxe ústavného súdu prichádzať do úvahy ich porušenie – v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

2.2.1 Pokiaľ ide o ústavný prieskum uznesenia okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne

zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V sťažovateľovej kauze mal pred zásahom do základných práv a slobôd okresným súdom právomoc poskytnúť právnu ochranu krajský súd, ktorý konal o riadnom opravnom prostriedku. Právo podať sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu pritom sťažovateľ využil. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy, a to krajský súd ako súd sťažnostný (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2.2.2 Pokiaľ ide o sťažovateľom navrhovaný prieskum uznesenia krajského súdu, ústavný súd dospel k záveru o ústavnej akceptovateľnosti označeného uznesenia, pričom pri posudzovaní uznesenia krajského súdu vychádzal zo vzájomnej spojitosti jeho obsahu s obsahom uznesenia okresného súdu. Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu, resp. sťažnostného súdu totiž nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, II. ÚS 522/2014), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok.

V danom prípade okresný súd sťažovateľov návrh na obnovu konania pôvodne vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 T 46/2011 uznesením sp. zn. 4 Nt 40/2014 zo 16. júna 2014 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol z dôvodu, že okresný súd „pri ukladaní trestu síce použil ust. § 41 odsek 2 Tr. zákona, teda tzv. asperačnú zásadu, avšak zároveň použil aj ustanovenie § 39 odsek 1 Tr. zákona o mimoriadnom znížení trestu

odňatia slobody a uložil trest v trvaní 12 rokov, pri spodnej hranici trestnej sadzby“, a preto sprísnená trestná sadzba v sťažovateľovom prípade „nebola použitá a pôvodne uložený trest nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela a nie je v zrejmom rozpore s účelom trestu“. Nadväzne na to poukázal na zbiehajúcu sa trestnú činnosť „najmä drogového a majetkového charakteru, ktorej sa dopustil viacerými skutkami, ide o páchatela, ktorý sa v minulosti viac krát dostal do rozporu so zákonom, pričom mu boli uložené aj nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré nesplnili svoj účel. Uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov je vzhľadom na charakter trestnej činnosti a počet skutkov primeraný a zákonný. V tomto prípade súd považuje výmeru trestu uloženého v pôvodnom konaní za plne rešpektujúcu účel trestu, ktorým je zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti, ako aj vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život a zohľadňuje účel trestu aj z hľadiska generálnej prevencie a vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.“.

Krajský súd k dôvodom zamietnutia návrhu na povolenie obnovy konania doplnil, že zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu vyplýva aj výklad, podľa ktorého ak bolo pri ukladaní trestu odňatia slobody síce použité ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ale súčasne bolo použité aj mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, potom bol odsúdenému uložený trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby upravenej postupom podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Preto označený nález ústavného súdu nemôže byť dôvodom obnovy konania „ex lege“ t. j. na základe § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde a v danom prípade je v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania potrebné z tohto dôvodu „skúmať aj splnenie ďalšej materiálnej podmienky požadovanej citovaným ustanovením Trestného poriadku, a to že pôvodne uložený trest by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Ani jedna z taxatívne vymenovaných podmienok druhej materiálnej podmienky ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku však v prípade odsúdeného splnená nebola. Pôvodne uložený trest odňatia slobody odsúdenému vo výmere 12 rokov nie je v zrejmom nepomere ani k závažnosti činu, ani k pomerom odsúdeného a ani jeho výmera nie je

v zrejmom nepomere s účelom trestu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 34 odsek 1 Trestného zákona a to z dôvodov uvedených v dôvodoch napadnutého uznesenia, s ktorými sa aj krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje a na ne ako na vecne správne a zákonné poukazuje.

Nie je správna úvaha odsúdeného, že v prípade, ak by mu bol ukladaný trest odňatia slobody v obnovenom konaní, musel by súd vychádzať z trestnej sadzby 10 až 15 rokov. Krajský súd k týmto námietkam odsúdeného udáva, že v prípade zrušenia ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona citovaným Nálezom bol vyslovený nesúlad s ústavou len v časti tohto ustanovenia a to v tej časti, v ktorej podľa ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona musel súd ukladať páchatelovi trest nad jednu polovicu zvýšenej trestnej sadzby určenej podľa postupu uvedeného v § 41 odsek 2 Trestného zákona. To znamená, že za súčasného právneho stavu by sa odsúdenému opätovne ukladal trest za použitia § 41 odsek 2 Trestného zákona, teda tzv. asperačnej zásady a horná hranica by sa opätovne zvýšila o jednu tretinu, avšak nebolo by povinnosťou súdu I. stupňa ukladať odsúdenému trest nad jednu polovicu zvýšenej trestnej sadzby a preto by sa odsúdenému ukladal trest v sadzbe 10 až 20 rokov. “

Ústavný súd oboznámiac sa s obsahom uznesenia krajského súdu, ktorého preskúmaniu nebránil nedostatok právomoci ústavného súdu, zistil, že krajským súdom formulované právne závery o tom, že označený nález ústavného súdu nemôže byť dôvodom obnovy konania „ex lege“ na základe § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde a že pôvodne uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov nie je v zrejmom nepomere ani k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, sú ústavne udržateľné a súčasne v zhode s rozhodovacou praxou všeobecných súdov v obdobných veciach, ktorá bola zjednotená aj sťažovateľom označeným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu. Sťažovateľovi bol v danej veci umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ním podaného návrhu na obnovu konania vo veci konal, rozhodol a svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania ústavný súd hodnotí ako výstižné a nemožno ho považovať za rozporné so zárukami vyplývajúcimi zo základného

práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05). Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania totiž neznamená právo, aby všeobecné sudy preberali skutkové a právne názory strany trestného konania, ktorá sa domáha jeho obnovy, a ani právo na úspech v konaní.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Z obsahu uznesenia krajského súdu vyplýva, že stratu účinnosti časti právneho predpisu (časti § 41 ods. 2 Trestného zákona) krajský súd nepovažoval za dopadajúcu na prípad sťažovateľa, keďže aj v pôvodnom trestnom konaní (ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal) vychádzal krajský súd pri rozhodovaní o výške trestu z rozpätia trestnej sadzby od 5 rokov až do 20 rokov [použitím § 39 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona umožňujúcich mimoriadne zníženie trestu]. V dôsledku nepoužitia tej časti § 41 ods. 2 Trestného zákona o uložení trestu nad jednu polovicu upravenej trestnej sadzby, ktorá bola vyhlásená za nesúladnú s čl. 1 ods. 1 ústavy, by teda aj v prípade obnovenia konania všeobecný súd opäť rozhodoval o uložení trestu v rovnako stanovenom rozpätí trestnej sadzby. Preto možnosť dôslednej individualizácie trestu všeobecným súdom odňatá nebola, na základe čoho bola sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým nebolo návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vyhovené, krajským súdom zamietnutá.

Z hľadiska obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd nedospel k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia ani z dôvodu stotožnenia sa krajského súdu s obsahom stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013, podľa ktorého sú účinky použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom pred 21. decembrom 2012 časti prvej vety za bodkočiarkou použitím ustanovenia § 39 ods. 1 alebo 2 písm. a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona negované. Sprísnená trestná sadzba v tomto prípade totiž nemohla byť použitá pre jej neprimeranú

prísnosť vzhľadom na okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a alebo z iného zákonom určeného dôvodu.

Vzhľadom na uvedené a s prihliadnutím na dopadajúcu judikatúru ústavného súdu v obdobných veciach (m. m. IV. ÚS 97/2014, III. ÚS 264/2014, III. ÚS 265/2014, III. ÚS 352/2014) považoval ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu za zjavne neopodstatnenú, na základe čoho bolo potrebné aj vo zvyšnej časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť, tak ako to vyplýva z bodu 2 výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2015